

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **T. N.**, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2019, č. j. 10 A 162/2015-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná je povinna uhradit k rukám žalobkyně náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaná domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 16. 9. 2015, č. j. MV-85609-4/SO-2015; tímto zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 5. 2015, č. j. OAM-15958-39/DP-2014 a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání z důvodu podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů o pobytu cizinců (dále „zákon o pobytu cizinců“), neboť se i přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

[2] Žalobkyni byl v období od 5. 10. 2009 do 4. 10. 2011 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě, kde působila jako jednatelka. Se žalobkyní byl v řízení o žádosti ze dne 14. 4. 2014 proveden dne 23. 3. 2015 výslech ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, při kterém uvedla, že nebude odpovídat na otázky týkající se předešlého účelu dlouhodobého pobytu, neboť žádá o pobyt za účelem zaměstnání a otázky ohledně podnikání s tímto účelem nesouvisí. Dále při výslechu uvedla, že pracuje

v cukrárně a že na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky. Dle stěžovatelky byl dán důvod nepovolení pobytu dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se i přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti; dodala, že správní orgán I. stupně je povinen zjistit v každém jednotlivém případě, zda jsou splněny zákonem požadované podmínky pro vyhovění žádosti, včetně toho, zda je dán důvod pro nevyhovění žádosti podle § 37 a § 56 zákona o pobytu cizinců; žádost o pobytové oprávnění obsahuje kolonku č. 17, která se týká předchozího pobytu na území delšího než 3 měsíce, v rámci které je nutné vyplnit délku, důvod a místo předešlého pobytu; žalobkyně nechala tuto kolonku prázdnou, což nebylo podstatné, neboť údaje byly dohledány v informačním systému cizinců; důvodem pro nevyhovění žádosti může být i minulé neplnění účelu pobytu.

[3] Proti správnímu rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou, které městský soud nyní kasační stížností napadeným rozsudkem vyhověl. V žalobě žalobkyně uvedla, že její žádost byla zamítnuta s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle žalobkyně vyplývá, že se správní orgán I. stupně pokusil zjistit, zda je dán důvod pro zamítnutí žádosti kvůli existenci jiné závažné překážky v podobě neplnění účelu dříve povoleného pobytu, přičemž žalobkyně při výsledku odmítla odpovídat na otázky týkající se jejího podnikání, které bylo účelem jejího dříve povoleného pobytu z toho důvodu, že předmětem nové žádosti bylo zaměstnání. Žalobkyně zdůraznila, že plnění účelů dříve povolených pobytů není údajem uvedeným v žádosti, a proto nebylo logické zamítnout žádost z důvodu, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Poukázala na judikaturu městského soudu i na praxi správních orgánů, z nichž vyplývá, že skutečnost, že cizinec v minulosti neplnil účel dříve povoleného pobytu, tvoří tzv. „jinou závažnou překážku“ jakožto důvod pro nevyhovění žádosti o změnu účelu pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Obsahem údajů v kolonce č. 17 žádosti je pouze existence dřívějšího pobytu, jeho účelu a časové vymezení, tj. objektivní skutečnosti, ověřitelné nahlédnutím do evidence správních orgánů, a nikoliv to, zda účely předmětných pobytů byly plněny. Podle názoru žalobkyně správnímu orgánu I. stupně nic nebránilo v tom, aby nashromáždil dostatečné množství podkladů pro zamítnutí žádosti pro jinou překážku pobytu podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců; odepření součinnosti ve věci dřívějších pobytových oprávnění samo o sobě není důvodem pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[4] Městský soud konstatoval, že § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ze své podstaty představuje důvod k zamítnutí žádosti pouze v těch případech, u nichž nebylo možno pro dostatečnou nesoučinnost žadatele ověřit věrohodnost údajů stanovených a uvedených v jeho žádosti. Předmětné ustanovení pak lze aplikovat nejen na údaje v žádosti samotné, nýbrž i na údaje z jejích příloh. Poukázal na to, že žádost žalobkyně v kolonce č. 17 poskytuje prostor pro uvedení data předchozího pobytu (datum od a datum do), důvodu předchozího pobytu a místa předchozího pobytu. Údaj o plnění účelu předešlého povoleného dlouhodobého pobytu, jenž správní orgány hodlaly výsledkem žalobkyně ověřit, tedy zjevně není součástí žádosti či jejích příloh a nelze jej zaměňovat s údajem o důvodu pobytu, který naopak je součástí žádosti v kolonce 17 a který žadatelka (žalobkyně) nevyplnila (ale tyto údaje jsou ověřitelné z informačního systému). Jelikož údaj o plnění účelu předchozího pobytu není údajem uvedeným v žádosti či v jejích

pokračování

přílohách, správní orgán I. stupně postupoval dle městského soudu nezákonně, když zamítl žádost žalobkyně o nové povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tj. proto, že se nepodařilo ověřit údaj v žádosti o tom, zda žalobkyně plnila účel předchozího povoleného pobytu. Skutečnost, že se výsledkem žalobkyně nepodařilo ověřit údaj o tom, zda plnila účel předchozího povoleného pobytu, tedy není možné kvalifikovat jako důvod pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle citovaného ustanovení totiž nelze dlouhodobé vízum udělit tehdy, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.“ (zdůraznění doplnil městský soud). Městský soud poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015 – 38, č. 3545/2017 Sb. NSS, v němž se uvádí: „Text § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obsahuje tři různé alternativně využitelné důvody pro zamítnutí pobytové žádosti cizince. Prvním je samotná skutečnost, že se cizinec nedostaví k pohovoru. Druhým je situace, kdy cizinec ve stanovené lhůtě nepředloží doklady, jež jsou nezbytné pro ověření údajů, o něž se jeho žádost opírá. Třetí z těchto důvodů pak představuje stav, kdy se nepodaří ověřit údaje v žádosti žadatele, tj. stav důkazní nouze (non liquet), který však zákonodárce činí závislým na předchozích dvou alternativách v tom smyslu, že přichází do úvahy jen tehdy, nenastal-li důvod pro zamítnutí žádosti podle předchozích dvou alternativ [cizinec se dostavil k výsledku (je-li takový výsledek potřebný), předložil požadované doklady, a přesto se jeho tvrzení v žádosti nepodařilo ověřit]. Třetí alternativa je tak podmíněna tím, že cizinec důkazně vyčerpal jak své oprávnění předkládat doklady ke svým tvrzením, tak i možnost být k věci vyslechnut, může-li výsledek k ověření údajů přispět. Teprve tehdy se může uplatnit tímto ustanovením zakotvené důkazní břemeno žadatele vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti, jakožto zákonem o pobytu cizinců stanovená odchylka od obecně platící zásady materiální pravdy, podle níž je to správní orgán, kdo je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky právních předpisů, ochrany dobré víry a oprávněných zájmů dotčených osob a s požadavkem proporcionality zásahu do těchto práv (viz § 3 správního řádu).“ (podtržení doplněno městským soudem).

[5] V kasační stížnosti stěžovatelka namítá nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nesouhlasí s právním názorem městského soudu, že byl nezákonně aplikován § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť v daném případě žalobkyně v rámci provedeného výsledku odmítla vypovídat na otázky týkající se plnění předešlého účelu dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě; správní orgán I. stupně tak nemohl ověřit plnění účelu naposledy vydaného povolení k pobytu. Podle názoru stěžovatelky je výše uvedená skutečnost, tedy odmítnutí vypovídat na otázky týkající se plnění předešlého účelu dlouhodobého pobytu na území České republiky, důvodem pro zamítnutí žádosti z důvodu, že se i přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, která je zakotvena v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[6] Dle stěžovatelky z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že každý cizinec pobývajících na území České republiky, je povinen plnit účel svého pobytu (např. rozsudek č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 27. 12. 2011). Plněním účelu, pro který bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, je nutné rozumět faktické vykonávání daného účelu, nikoliv pouze plnění formální; v rozsudku č. j. 9 As 80/2011-69, ze dne 19. 1. 2012 Nejvyšší správní soud konstatoval, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, avšak v daném případě účastnice řízení odmítla vypovídat na otázky vztahující se k plnění účelu předchozího povolení k pobytu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dle stěžovatelky jednoznačně vyplývá, že zákon o pobytu cizinců vyžaduje plnění účelu vydaného povolení k pobytu.

[7] Stěžovatelka poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 244/2016-41, ze dne 17. 9. 2018, v němž soud v obdobném případě uvedl: *„Přestože se však v daném případě výslech žalobce konal, odepření žalobce odpovídat na jakékoliv případně položené otázky ze strany ministerstva vnitra, a to z důvodu toho, že by jí mohl pro svou osobu vyvolat hrozbu trestního stíhání, resp. stíhání pro přestupek, nicméně znemožnilo tyto skutečnosti (údaje) ověřit. A proto za situace, kdy nebylo možné tyto skutečnosti ze strany ministerstva vnitra ověřit jiným způsobem, přičemž žalobce sám žádá další tvrzení nedokládá, stejně jako neučinil další důkazní návrhy, prostřednictvím nichž by bylo možné je ověřit, nezbylo ministerstvu vnitra postupovat jinak, než žádost žalobce zamítnout podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což následně žalovaná aprobovala svým rozhodnutím...je plně v dispozici daného účastníka řízení, jakým způsobem subjektivně vyhodnotí míru rizika v podobě hrozby stíhání jeho osoby či osoby mu blízké pro trestný čin či přestupek, které by mohl svou výpověď přivodit, a zda na základě tohoto zhodnocení využije svého práva odepřít výpověď či nikoliv. Na druhou stranu však musí současně vzít do úvahy důsledky takového rozhodnutí pro své procesní postavení (zejména z hlediska povinnosti důkazně podložit svá tvrzení a hrozby důkazní nouze – viz § 52 správního řádu z roku 2004) a tedy i pro samotný úspěch v daném řízení, neboť příkladný důsledek v podobě zamítnutí pobytové žádosti v rámci zákona dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to právě z důvodu, že „se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit“, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě žalobce, nelze považovat za sankci ve výše uvedeném smyslu, nýbrž za důsledek a vyústění procesní taktiky, kterou si daný účastník řízení zvolil.“* Dále poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 59 A 45/2017-46, ze dne 21. 9. 2017, kde se uvádí: *„Výklad zastávaný žalobkyní by vedl k absurdní situaci, kdy by správní orgán mohl ověřovat pouze údaje uvedené v tiskopisu žádosti o pobytové povolení, nikoli již další náležitosti k žádosti, jež stanoví zákon, tedy mj. by nemohl ověřovat, zda má cizinec zajištěno ubytování po dobu pobytu na území či zda jeho pobyt na území nebude představovat pro sociální systém ČR nadměrnou zátěž.“* Dle stěžovatelky cizincova vlastní výpověď je v rámci dokazování velmi podstatným podkladem, neboť jak uvedl např. Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2018, č. j. 30 A 36/2017-46, pro závěry správního orgánu hraje cizincova vlastní výpověď tak důležitou roli, že již z ní samé může správní orgán dovozovat (ne)plnění účelu pobytu, pokud cizinec nevyvine další aktivitu k prokázání plnění účelu svého pobytu s cílem unést břemeno důkazní.

pokračování

[8] Dle názoru stěžovatelky napadený rozsudek městského soudu ve svém důsledku může vést k tomu, že žalobkyně nebude povinna plnit účel povoleného pobytu, respektive plnění vydaného povolení k pobytu nebude možné v rámci prodloužení či vydání nového povolení k pobytu na území České republiky zpětně zkoumat. Může tak docházet k obcházení zákona, kdy cizinci nebudou muset fakticky plnit účel pobytu a bude jim postačovat pouze formální plnění účelu, např. zápisu v obchodním rejstříku, živnostenský list, kdy při následně podané žádosti o vydání nového povolení k pobytu nebude možno zkoumat plnění předchozího povolení k pobytu. Navíc v daném případě neexistuje jiné zákonné ustanovení, pro které by bylo možno zjištěný skutkový stav podřadit a takovou žádost zamítnout z důvodu neplnění předchozího účelu pobytu, ačkoliv faktické plnění účelu pobytu je zákonem vyžadováno. Stěžovatelka je přesvědčena, že její rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

[9] Žalobkyně souhlasí se závěrem městského soudu, že stěžovatelka nezákonně v daném případě aplikovala § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dodává, že citovaná judikatura je opřena toliko o rozhodnutí krajského soudu, zejména však nejde o skutkově srovnatelné případy. Zatímco v předkládaném případě žalobkyně plně spolupracovala, v případě citované judikatury žadatel evidentně odpíral o čemkoli vypovídat. V případě žalobkyně však došlo pouze k odepření zodpovězení otázek nikoli ohledně plnění účelu předchozího pobytu, ale ohledně „technikálií“ týkajících se jejího bývalého zaměstnavatele. Pokud v dalším citovaném případě navíc rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 59 A 45/2017-46 ze dne 21. 9. 2017 argumentuje: „výklad zastávaný žalobkyní by vedl k absurdní situaci, kdy by správní orgán mohl ověřovat pouze údaje uvedené v tiskopisu žádosti o pobytové povolení, nikoli již další náležitosti k žádosti, jež stanoví zákon, tedy mj. by nemohl ověřovat, zda má cizinec zajištěno ubytování po dobu pobytu na území či zda jeho pobyt na území nebude představovat pro sociální systém ČR nadměrnou zátěž,“ pak dle žalobkyně dlužno dodat, že jde o situaci nesrovnatelnou. Důslednější ověřování plnění podmínek pro prodloužení pobytu je jistě žádoucí a sleduje smysl a účel ustanovení zákona o pobytu cizinců. Nicméně vyslyšení žadatele k velmi podrobným detailům jeho předchozího zaměstnání, když nic nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně předchozí účel pobytu neplnila, sahá daleko za teleologický výklad daných ustanovení. Žalobkyně navrhuje kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost.

[10] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z důvodů a v rozsahu uplatněných kasačních námitek, současně zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl povinen Nejvyšší správní soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců shledává v tom, že žalobkyně odmítla v průběhu výslechu poskytnout správnímu orgánu I. stupně informace týkající se plnění účelu předešlého povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Městský soud naopak je toho názoru, že plnění účelu dříve povoleného pobytu není údajem uvedeným v žádosti, a proto nebylo možné zamítnout žádost žalobkyně dle výše uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stejně spornou otázkou v posuzované věci je tedy to, zda žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za

účelem zaměstnání byla zamítnuta v uvedených skutkových okolnostech po právu podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje v žádosti.

[12] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 14. 4. 2014 žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (§ 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Prvostupňové rozhodnutí poměrně obsáhle rozebírá výslech žalobkyně, konstatuje přitom, že tímto výsledkem mělo být ověřeno plnění účelu předchozího pobytu. Správní orgán I. stupně tedy zjevně zaměřil dokazování na zjištění toho, zda žalobkyně plnila účel předchozího pobytu, a zda to v jejím případě znamená jinou závažnou překážku pro zamítnutí žádosti. Tento postup potvrdila i stěžovatelka. Plnění účelu předchozího pobytu se dle správních orgánů nepodařilo zjistit pro nesoučinnost žalobkyně, která odmítla odpovídat na otázky týkající se předchozího pobytu. Ze spisu vyplývá, že otázky, na které žalobkyně odmítla vypovídat s tím, že se nevztahují k předmětu nyní podané žádosti o povolení k pobytu za účelem zaměstnání, se týkaly struktury společnosti, v níž je zapsána na pozici jednatelky (datum poslední valné hromady, účetní závěrky, výše základního kapitálu, apod).

[13] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že odepřená výpověď stran zjišťovaných skutečností nemohla vést k dostatečně podloženému závěru, že žalobkyně účel předchozího pobytu neplnila; přitom ze zákona o pobytu cizinců ani nelze dovodit, že by se v případě odmítnutí výpovědi na otázky v rámci výsledku pokládala zjišťovaná skutečnost za prokázanou. Jak správně konstatoval městský soud, správní orgány by tyto skutečnosti musely v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu ověřit v jiných podkladech - prakticky se nabízelo například, aby správní orgány požádaly o součinnost právnickou osobu, jejíž jednatelkou byla žalobkyně, společníky či jednatele této právnické osoby nebo aby vyžádaly informace o fungování právnické osoby od rejstříkového soudu, finančního úřadu či orgánů správy sociálního zabezpečení atp.

[14] Nejvyšší správní soud podotýká, že předmětem žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je posouzení, zda v konkrétním případě neexistuje zákonná překážka, která by ve smyslu § 37 zákona o pobytu cizinců vyloučila možnost podané žádosti vyhovět. Představuje-li přitom jednu z těchto překážek i neplnění účelu pobytu, pro který byl cizinci již dříve pobyt povolen (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, nebo ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018 - 30), správní orgány nepochybně jsou oprávněny v konkrétních případech zkoumat a hodnotit, zda cizinec účel pobytu reálně naplňuje. V posuzovaném případě byl účelem dříve povoleného pobytu žalobkyně výkon podnikatelské činnosti - účast v právnické osobě. Správní orgány tak nepochybně byly oprávněny posuzovat, zda žalobkyně reálně účel dosavadního povoleného pobytu naplňovala, zda jej neobcházela a nezneužívala pro jiný než deklarovaný účel.

[15] V projednávané věci požádala žalobkyně o jiný pobytový titul - za účelem zaměstnání - výkon závislé činnosti. Jak konstatoval např. Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 57 A 20/2015-48, „*Pokud žalobce podal žádost o vydání*

pokračování

nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, za účelem zaměstnání oproti předchozímu podnikání, a správní orgán žádosti nevyhoví podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, když bylo na základě výsledku žalobce dle správního orgánu prokázáno, že žalobce neplnil účel dosavadního dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, pak uvedl-li žalobce ve výpovědi jako účastník daného řízení podrobnosti o své činnosti v právnické osobě, přesunulo se důkazní břemeno na správní orgán, který musí prokázat dalším dokazováním, že žalobce účel dosavadního povoleného dlouhodobého pobytu neplnil. Žádná takové skutková zjištění však žalovaná neučinila a dokazování tímto směrem ani nevedla.

[16] Nejvyšší správní soud podotýká, že pro § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je relevantní to, zda jde o údaje uvedené v žádosti, přičemž otázka plnění či neplnění účelů dříve povolených pobytových oprávnění takovým údajem není. Z prováděného „dokazování“ nevyplynulo, že by byl dán důvod pro zamítnutí žádosti či zrušení víza, což by byl jediný důvod pro posuzování uváděných negativních podmínek. Zjištění, zda žalobkyně plnila účel povoleného pobytu, by mělo být předmětem samostatného řízení a meritorního rozhodnutí, které by pak mohlo sloužit jako podklad pro závěr o existenci jiné závažné překážky pobytu. K tomu však nedošlo, pochybnosti správních orgánů ohledně možnosti plnění předešlého účelu pobytu (tj. podnikání) postrádají oporu v dostatečně zjištěném skutkovém stavu a řádném odůvodnění.

[17] Nad rámec uvedeného je třeba přisvědčit žalobkyni v tom, že stěžovatelkou odkazovaná judikatura není v projednávané věci vždy případná; neboť stěžovatelka odkazuje na případy, kdy bylo zamítnutí pobytového povolení založeno na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jak bylo vyloženo výše, stěžovatelka opřela své rozhodnutí o § 56 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona (přičemž z dosavadních výsledků řízení nelze dospět k závěru, že by bylo prokázáno, že žalobkyně účel předchozího pobytu neplnila). Je pravdou, že citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně posuzoval věc rovněž v kontextu s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců; s jeho závěry se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje a není jimi vázán.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelkou tvrzené nesprávné právní posouzení důvodné. Městský soud posoudil věc zcela v souladu se zákonem, své rozhodnutí řádně a přesvědčivě odůvodnil. Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky důvodné, proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti při jejím podání ke dni 1. 11. 2019 zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem; dne 9. 4. 2020 bylo soudu doručeno jeho oznámení o ukončení zastupování. Vzhledem k tomu, že advokát v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon – vyjádření ke kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení, které po ní advokát může spravedlivě požadovat, ve výši 4114 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna uhradit k rukám žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu